

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **Mladá fronta a. s.**, se sídlem Mezi Vodami 1952/9, Praha 4, zastoupené JUDr. Karlem Čermákem jr., Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2007, č. j. O - 64079, za účasti osoby zúčastněné na řízení: MAFRA, a. s., se sídlem Karla Engliš 519/11, Praha 5, zastoupené JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 37, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2008, č. j. 11 Ca 171/2007 - 154,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Žalobce již od roku 1945 vydával prostřednictvím svých právních předchůdců deník s názvem „Mladá fronta“. Do současnosti vydává knihy a časopisy pod ochrannou známkou ve znění „Mladá fronta“ s použitím svého charakteristického barevného označení. Označení „Mladá fronta“ nebylo nijak formálně chráněno až do 20. 3. 1991, kdy žalobce podal přihlášku kombinované ochranné známky ve znění „Mladá fronta“. Ta byla do rejstříku ochranných známek zapsána pod č. 170613 dne 28. 7. 1991, a to pro vydávání periodických a neperiodických publikací, tiskovin a merkantilního tisku, poskytování propagačních služeb a zajišťování všech druhů inzerce, zajišťování pohotovostního tisku, to vše ve třídách 16, 35 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

[2] Vydávání deníku Mladá fronta převzala v roce 1990 po dohodě společnost MaF, a. s., která následně svůj podnik včetně vydavatelského oprávnění k deníku převedla na společnost MAFRA, a. s. Ta podala dne 11. 10. 1991 přihlášku kombinované ochranné známky ve znění „Mladá fronta DNES“ (dále též „napadená ochranná známka“), která byla pod č. 174995 dne 17. 2. 1994 zapsána pro noviny, časopisy, knihy, tiskoviny, distribuci, obchod, odbyt, reklamu a inzerci, rozhlasové televizní vysílání, agenturní a zprostředkovatelskou činnost, polygrafické a počítačové služby a výzkum veřejného mínění, vše ve třídách 16, 35, 38 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

[3] Dne 13. 9. 2004 podal žalobce návrh na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky a návrh na její zrušení pro případ, že by prvnímú z uvedených návrhů nebylo vyhověno.

[4] Správní orgán prvního stupně oba návrhy dne 12. 9. 2005 zamítl.

[5] Návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky nevyhověl s tím, že napadená ochranná známka v době zápisu neobsahovala žádné klamavé nebo nepravdivé údaje ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 174/1988 Sb.“). Co se týká žalobcova tvrzení, že zápis ochranné známky je v rozporu s § 3 odst. 1 písm. d) citovaného zákona, správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že napadená ochranná známka není shodná s ochrannou známkou „Mladá fronta“ a rovněž, že nebyla prohlášena za proslulou. Z důvodu absence shodnosti v případě těchto dvou ochranných známek správní orgán prvního stupně zamítl rovněž návrh na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky podle § 3 odst. 1 písm. e) tohoto zákona. K aplikaci § 3 odst. 1 písm. g) téhož uvedeného zákona uvedl, že zájmy společnosti nejsou totožné s privátními zájmy navrhovatele, a tudíž zamítl také tento návrh. Posléze zamítl rovněž návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách) (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“), ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a), b), c), d), g) a k) téhož zákona s poukazem na strpění užívání napadené ochranné známky ve smyslu § 12 odst. 1 posledně citovaného zákona. Správní orgán prvního stupně rovněž dospěl k závěru, že přihlašovatel napadené ochranné známky, resp. osoba zúčastněná na řízení, nebyla ve zlém víře při podání přihlášky, a vlastník starší ochranné známky nebo uživatel staršího označení uvedeného v § 7 odst. 1 písm. g) tudíž není oprávněn požadovat prohlášení pozdější shodné či podobné ochranné známky za neplatnou.

[6] Návrh na zrušení napadené ochranné známky správní orgán prvního stupně zamítl z důvodu, že shledal, že nebyl naplněn § 31 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, a sice, že bylo dostatečným způsobem prokázáno, že napadená ochranná známka byla řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, a že nemůže vést ke klamání veřejnosti ve smyslu § 31 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

[7] Proti oběma rozhodnutím žalovaného podal žalobce dne 12. 10. 2005 rozklad.

[8] Rozklad proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou ve smyslu § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. předseda žalovaného správního úřadu zamítl s tím, že stejně jako správní orgán prvního stupně neshledal nedostatek dobré víry při podání přihlášky napadené ochranné známky. Rovněž konstatoval, že napadená ochranná známka neobsahuje nepravdivé či klamavé údaje ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c), které by mohly uvést spotřebitele v omyl, a to zejména z důvodu, že napadená ochranná známka je tvořena slovním prvkem „DNES“, který je vzhledem ke svému centrálnímu umístění

a velikostí písma dominantní. Předseda žalovaného správního úřadu posléze dospěl k závěru, že napadená ochranná známka nebyla zapsána do rejstříku v rozporu s § 3 odst. 1 písm. d) a e) a § 3 odst. 2 zákona č. 174/1988 Sb., neboť napadená ochranná známka a ochranná známka „Mladá fronta“ nejsou shodné vzhledem k absenci totožných prvků z vizuálního hlediska a není dána ani podmínka proslulosti známky „Mladá fronta“.

[9] Předseda žalovaného správního úřadu se dále zabýval rozkladem proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zrušení napadené ochranné známky. Ohledně řádného užívání ochranné známky po nepřetržitou dobu 5 let ve smyslu § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. dospěl žalovaný k závěru, že v rozhodném období byla napadená ochranná známka skutečně užívána pro výrobky, pro které je zapsána, s výjimkou knih. Z tohoto důvodu změnil rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zrušení kombinované ochranné známky tak, že se napadená ochranná známka zrušuje pro knihy zařazené do třídy 16 mezinárodního třídění výrobků a služeb, přičemž pro ostatní výrobky a služby zůstává ochranná známka v platnosti. K návrhu žalobce na zrušení napadené ochranné známky podle § 31 odst. 1 písm. c) uvedl, že spotřebitelé starších věkových ročníků vnímají deník „Mladá fronta DNES“ jako porevoluční deník se zcela jiným politickým zaměřením oproti deníku „Mladá fronta“. Užíváním napadené ochranné známky tedy nemohou být klamáni. Klamáni nejsou podle žalovaného ani mladší spotřebitelé, kteří si název ochranné známky spojují výhradně s deníkem vycházejícím po roce 1990.

[10] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 27. 11. 2008, č. j. 11 Ca 171/2007 - 154, zamítl.

II.

Rozhodnutí městského soudu

[11] Stěžejní námitku žalobce, a sice, že napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu s § 3 odst. 1 písm. e) a § 3 odst. 2 zákona č. 174/1988 Sb., zamítl městský soud s tím, že napadená ochranná známka je tvořena slovním prvkem „DNES“ v provedení tučnými písmeny, přičemž tento prvek působí na první pohled dominantně, a díky němu získává napadená známka dostatečnou rozlišovací způsobilost. Další slovní prvky „Mladá fronta“, které tvoří přibližně jednu pětinu ochranné známky, nejsou prvky shodnými, ale pouze podobnými, a to z důvodu jejich odlišného grafického provedení v obou ochranných známkách. K tomu městský soud doplnil, že napadená ochranná známka neobsahuje klamavé ani nepravdivé údaje, které by mohly spotřebitele uvést v omyl. V této souvislosti konstatoval, že skutečnost, že žalobce užíval shodné či zaměnitelné označení před zápisem ochranné známky do rejstříku, je otázkou zkoumání práv třetích osob, nikoli ochrany veřejných zájmů.

[12] Ohledně námitky žalobce o tom, že žalovaný neodůvodnil svůj závěr o neexistenci pravděpodobnosti záměny mezi oběma dotčenými ochrannými známkami, dospěl městský soud k závěru, že soudu přísluší přezkoumávat pouze, zda nebyly překročeny meze správního uvážení při hodnocení jednotlivých prvků napadené ochranné známky ve srovnání s ochrannou známkou „Mladá fronta“. Závěr žalovaného, že slovní spojení „Mladá fronta“ není v daném případě podobností, jež by vedla k závěru o existenci pravděpodobnosti záměny mezi napadenou ochrannou známkou a ochrannou známkou „Mladá fronta“, není podle městského soudu v rozporu s požadavkem řádné a logické správní úvahy.

[13] Dále žalobce namítal, že žalovaný zkoumal dobrou či zlou víru přihlašovatele ochranné známky na základě skutečností, které nastaly až po podání přihlášky ochranné známky. K tomu městský soud konstatoval, že právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení podal návrh

na zápis napadené ochranné známky na základě hospodářské smlouvy mezi jím a „Mladou frontou“ ze dne 30. 12. 1991, přičemž žalobce přihlásil označení „Mladá fronta“ ke známkoprávní ochraně dne 20. 3. 1991 a osoba zúčastněná na řízení podala přihlášku označení „Mladá fronta DNES“ dne 11. 10. 1991. Na základě toho dospěl k závěru, že nelze s určitostí učinit závěr o tom, že přihlašovatel napadené ochranné známky nebyl v době podání přihlášky v dobré víře, neboť jednání právních předchůdců osoby zúčastněné na řízení i žalobce a samotné osoby zúčastněné na řízení vykazují totožné znaky.

[14] K námitce žalobce, že žalovaný nerespektoval při vydání napadeného rozhodnutí judikaturu Soudního dvora ES, městský soud uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se zásadám stanoveným v judikatuře Soudního dvora ES nijak nevymyká. Městský soud rovněž konstatoval, že napadené rozhodnutí není v rozporu se směrnicí Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (dále jen „směrnice 89/104/EHS“).

[15] Co se týká návrhu žalobce na předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru ES, městský soud mimo jiné konstatoval, že podmínkou pro předložení předběžné otázky je skutečnost, že to soud považuje za nezbytné k tomu, aby ve věci mohl rozhodnout. V tomto konkrétním případě to však za nutné nepovažoval a návrhu tedy nevyhověl.

[16] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalovaného.

III.

Kasační stížnost

[17] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[18] Stěžovatel vytkl Městskému soudu v Praze, že nevěnoval pozornost všem skutečnostem, které ve své žalobě namítal. Nezabýval se především otázkou, zda za shodný prvek lze považovat i takový prvek, který je foneticky, případně sémanticky zcela shodný, avšak je vizuálně odlišně proveden a namísto toho poukázal na existenci rozlišujícího prvku „DNES“ tvořícího součást napadené ochranné známky. Stěžovatel namítl, že v dané věci nešlo o zhodnocení, zda slovní prvek „DNES“ je rozlišujícím prvkem, nýbrž šlo o to posoudit shodnost prvků „Mladá fronta“ na straně jedné a „Mladá fronta“ na straně druhé, přičemž každý z těchto prvků byl obsažen ve dvou kombinovaných ochranných známkách a byl odlišně graficky proveden. V této souvislosti stěžovatel poukázal na § 3 odst. 1 písm. e) a § 3 odst. 2 zákona č. 174/1988 Sb., který nepřipouštěl zápis ochranných známek obsahujících shodný prvek s již dříve zapsanou nebo přihlášenou známkou jiného majitele, chránící shodné nebo podobné výrobky nebo služby. Přitom zdůraznil, že shodnost je třeba posuzovat ze tří hledisek, vizuálního, fonetického a sémantického, přičemž podle judikatury Soudního dvora ES i soudů v České republice má v zásadě každé z těchto tří hledisek stejnou váhu. Stěžovatel odkázal na rozsudek Soudního dvora ES ze dne 22. 6. 1999, *Lloyd Schuhfabrik Meyer* (C - 342/97,

Recueil, s. I - 3819, bod 28), podle něhož „*již samotná zvuková podobnost známek může vyvolat pravděpodobnost záměny ve smyslu článku 5 odst. 1 písm. b/ směrnice*“ (směrnice Rady 89/104/EHS).

[19] Stěžovatel dále namítal, že ačkoli městský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu správně definoval, co je zaměnitelnou ochrannou známkou, neaplikoval tento závěr na zjištěný skutkový stav. Stěžovatel uvedl, že ačkoli městský soud shledal, že mezi označeními „Mladá fronta“ a „Mladá fronta DNES“ neexistuje pravděpodobnost záměny, pouze se tak ztotožnil se závěry z napadeného rozhodnutí žalovaného, aniž by je jakkoli přezkoumával. Samotné zjištění, že určitý prvek - v tomto případě prvek „DNES“ - je v napadené ochranné známce prvkem dominantním, není ve smyslu judikatury Soudního dvora ES postačujícím pro zjištění, zda mezi kolidujícími známkami neexistuje pravděpodobnost záměny. Je třeba se zabývat též tím, zda si prvek „Mladá fronta“ uchovává v napadené ochranné známce samostatnou rozlišovací roli. Městský soud v této souvislosti zcela ignoroval skutečnost, kterou stěžovatel prokazoval mj. průzkumem veřejného mínění, a sice, že k záměně mezi dotčenými ochrannými známkami fakticky dochází. Mimo to stěžovatel městskému soudu vytkl, že zaměnil koncept neurčitého právního pojmu s konceptem správního uvážení, když dospěl k závěru, že konkrétní kritéria hodnocení pravděpodobnosti záměny nejsou zákonem stanovena, což omezuje prostor pro přezkum napadeného rozhodnutí jen na to, zda „*nebyly překročeny meze správního uvážení při hodnocení jednotlivých prvků označení v napadené ochranné známce ve srovnání s označením žalobcovy starší a dříve zapsané ochranné známky*“. Podle stěžovatele je „pravděpodobnost záměny“ neurčitým právním pojmem, který podléhá jednotnému výkladu, a aplikace takto jednotně vykládaného pojmu je pak způsobilým předmětem přezkumu ve správním soudnictví. Městský soud neprovedl výklad tohoto neurčitého právního pojmu v souladu s judikaturou Soudního dvora ES, zejména pominul závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora ES ze dne 6. 10. 2005, *Medion* (C - 120/04, Sb. Rozh. s. I - 08551).

[20] Další z námitek stěžovatele směřovala proti úvahám městského soudu týkajícím se návrhu na předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru ES. Stěžovatel navrhoval dotázat se Soudního dvora ES na výklad pojmu „dobrá víra“, jak je použit ve směrnici Rady 89/104/EHS. Uvedl, že je nesprávný závěr městského soudu, že nutnou podmínkou pro předložení předběžné otázky je, že soud považuje takový postup za nutný. Předložení předběžné otázky je v případech uvedených v čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství (dále jen „Smlouva ES“) povinností národního soudu, jedná-li se o takový soud členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Stěžovatel rovněž vytkl městskému soudu, že za rozhodující pro zjištění dobré víry považoval existenci hospodářské smlouvy ze dne 30. 12. 1991, tj. skutečnost, která nastala až téměř dva měsíce po podání přihlášky napadené ochranné známky. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 3/2008 - 195 ze dne 30. 4. 2008, č. 1665/2008 Sb. NSS, přitom vyplývá, že „*případnou zlou víru přihlašovatele je třeba posuzovat k okamžiku podání přihlášky ochranné známky: případné další okolnosti, které se staly po podání této přihlášky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv*“. Stěžovatel poukázal na to, že vycházíme-li z takto definované koncepce dobré víry, nejví se pro posouzení dobré víry přihlašovatele ochranné známky jakožto relevantní skutečnost, že byla mezi tímto přihlašovatelem a žalobcovým právním předchůdcem dne 30. 12. 1991 uzavřena hospodářská smlouva. Ta se týkala výlučně poskytování pomocných služeb potřebných k provozu podniku přihlašovatele ochranné známky. Ze skutečnosti, že se právní předchůdce stěžovatele uvolil poskytovat tehdejšímu vydavateli deníku určité pomocné služby nutné k jeho vydávání však nelze dovodit, že by souhlasil s tím, že tehdejší vydavatel deníku získá výlučná práva k označení „Mladá fronta DNES“, popř. k označení obsahujícímu kmenovou značku stěžovatelova podniku „Mladá fronta“. Dále stěžovatel zdůraznil, že právní předchůdci užívali označení „Mladá fronta“ jako názvu deníku a jako označení svého podniku po dobu více než 45ti let přede dnem podání přihlášky napadené ochranné známky, a to v souvislosti s periodickými a neperiodickými publikacemi. Přihlašovatelovi napadené ochranné známky musela být tato skutečnost známa

a z tohoto důvodu nelze připustit závěr, že by přihlašovatel ochranné známky jednal v dobré víře, pokud přihlášku napadené ochranné známky podal. Nadto stěžovatel namítá, že městský soud ve svém rozsudku pouze poukazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí správního úřadu, aniž by sám činil jakékoli vlastní úvahy.

[21] Stěžovatel rovněž nesouhlasil se závěrem městského soudu, že „*skutečnost, že určitý subjekt (...) používal shodné či zaměnitelné označení před zápisem ochranné známky do rejstříku, je otázkou zkoumání práv třetích osob a nikoliv otázkou klamavosti ochranné známky. Nejde tu proto o ochranu veřejných zájmů, ale o ochranu zájmů soukromých, (...)*“. Podle stěžovatele není vyloučeno, že klamavost může spočívat i v tom, že převážná část spotřebitelské veřejnosti bude považovat po desetiletí známý celostátní deník za označení napadenou ochrannou známkou za deník jiného podniku, než který ho fakticky vydává, což může mít značný dopad i do veřejnoprávní sféry.

[22] Podle stěžovatele městský soud opomenul posoudit, zda byla napadená ochranná známka zapsána do rejstříku v rozporu s § 3 odst. 1 písm. d) a g) zákona č. 174/1988 Sb., ačkoli na tyto vady stěžovatel v podané správní žalobě poukazoval. V této souvislosti odkázal na rozsudky Soudního dvora ES ze dne 9. 1. 2007, *Davidoff* (C - 239/00, Recueil, s. I - 239, bod 21) a ze dne 23. 10. 2003, *Adidas-Salomon a Adidas Benelux* (C - 408/01, Recueil, s. I - 12537), podle kterých v případech, kdy jde o známku proslulou, resp. ochrannou známkou všeobecně známou nebo ochrannou známkou s dobrým jménem, není potřebné zjišťovat existenci pravděpodobnosti záměny, nýbrž postačí, pokud dochází k nekalému těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména dotčené známky.

[23] Na závěr stěžovatel namítl, že je dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. vzhledem k tomu, že se městský soud nevypořádal s tvrzením stěžovatele, že je dán důvod k prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou na základě dřívějších práv žalobce ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b), c) a d) ve spojení s § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. Stěžovatel se tak domáhal prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou právě z důvodů uvedených v § 7 odst. 1 písm. b), c) a d) citovaného zákona.

IV.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[24] Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že ani napadené správní rozhodnutí ani rozhodnutí soudní nejsou v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 3/2008 - 195, kterého se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává. Je nutno mít na vědomí rovněž případ, kdy přihlašovatel sice věděl o starší známce, ale ze všech okolností mohl usuzovat, že jím podaná přihláška není v kolizi s právy vlastníka starší ochranné známky. Žalovaný zdůraznil, že z podání stěžovatele není zřejmé, proč nebrojil proti zápisu napadené ochranné známky dříve než v roce 2004, byla-li přihláška této ochranné známky podána 11. 10. 1991. V této souvislosti se stěžovatel dovolával „*specifických politických a ekonomických podmínek panujících v letech bezprostředně po pádu totalitního systému*“, avšak tento argument považuje žalovaný za iracionální a irelevantní. Naopak laxnost vlastníka starší známky, který nenavrhoval její výmaz v období účinnosti předchozích zákonů o ochranných známkách (zákon č. 174/1988 Sb., a č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách), které oba umožňovaly výmaz ochranné známky z důvodů, které stěžovatel uvádí nyní, vede k názoru, že přihlašovatel při podávání vlastní přihlášky ochranné známky v dobré víře byl, neboť vlastník starších práv byl nejméně 10 let s existencí napadené ochranné známky přinejmenším srozuměn, a teprve nyní je mu napadená ochranná známka na překážku. Závěrem žalovaný uvedl, že stěžovatel sice navrhl důkaz o tom,

že vlastník napadené ochranné známky věděl o jeho starších právech, nikoli však již důkaz, že tato „vědomost“ se nutně rovná „nedobré víře“.

[25] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost rozsudkem zamítl.

V.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti

[26] Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti osoba zúčastněná na řízení, tj. přihlašovatel napadené ochranné známky, uvedla, že městský soud dospěl ke správnému závěru, že rozhodnutí žalovaného netrpí takovými vadami, pro které by bylo nutné je zrušit a věc vrátit žalovanému k novému rozhodnutí. Odkázala na veškerá svá podání učiněná do spisu, zejména pak na vyjádření k žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že zápis napadené ochranné známky je v rozporu s § 3 odst. 1 písm. e) a § 3 odst. 2 zákona č. 174/1988 Sb., shledala osoba zúčastněná na řízení postup žalovaného v souladu s právem platným v době rozhodování o zápisu napadené ochranné známky. Tvrzení stěžovatele, že vlastní ochrannou známku pro deník vydávaný osobou zúčastněnou na řízení, je nepravdivé vzhledem k tomu, že ze spisu žalobcem namítané ochranné známky č. 170 613 či O - 60899 je evidentní, že žalobce žádnou ochranu ve třídě 16 neměl a nemá. Tato skutečnost má zásadní význam i pro další žalobcem uplatněné výmazové důvody a zejména pak pokud jde o tvrzení nedobré víry osoby zúčastněné na řízení. Pokud jde o dobrou víru, předložila osoba zúčastněná na řízení nespočet důkazů, které byly v řízení provedeny, zatímco stěžovatel zůstal při podpoře svého tvrzení o nedostatku dobré víry nečinný. Neunesl tedy důkazní břemeno. Dále osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření konstatovala, že došlo k propadnutí práva žalobce v souladu s § 12 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. Má za to, že během řízení dostatečně doložila svou dobrou víru při podání přihlášky napadené ochranné známky do rejstříku a tyto důkazy byly v řízení zevrubně posuzovány, zatímco stěžovatel své tvrzení o nedostatku dobré víry osoby zúčastněné na řízení dostatečně nepodpořil. Osoba zúčastněná rovněž uvedla, že právní předchůdce žalobce vědomě a dobrovolně rezignoval na ochranu označení „Mladá fronta“ pro výrobky. Usuzuje to na základě skutečnosti, že ochranná známka žalobce nebyla nikdy chráněna, a tudíž ani zamýšlena pro ostatní výrobky. Na závěr podotkla, že v daném případě byl právním předchůdcem žalobce poskytnut souhlas s užíváním napadené ochranné známky a potažmo i s jejím zápisem, což je okolnost, která protiprávnost jednání osoby zúčastněné na řízení vylučuje.

VI.

Posouzení kasační stížnosti

[27] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

[28] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

VI. a)

Obecné posouzení kasační stížnosti; nepřezkoumatelnost

[30] Stěžovatel ve své kasační stížnosti na několika místech napadá rozsudek městského soudu pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, přičemž pak s jednotlivými důvody napadeného rozsudku rozsáhle v kasační stížnosti polemizuje a namítá jejich nezákonnost. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, na základě jakých úvah městský soud dospěl ke svým závěrům a proč nepovažoval právní argumentaci stěžovatele za důvodnou. O tom mimo jiné svědčí i skutečnost, že nebýt poměrně rozsáhlého odůvodnění rozsudku městského soudu, nebyl by stěžovatel schopen vypracovat svou argumentačně velmi rozsáhlou kasační stížnost. Nejvyšší správní soud se však námitkami o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí bude ve svém rozsudku zabývat, avšak postupně v pořadí, které bylo dáno potřebou lépe hierarchizovat jednotlivé námitky stěžovatele, a to v zájmu procesní ekonomie.

[31] Podle Nejvyššího správního soudu je zásadně nezbytné posouzení námitky stěžovatele uvedené v bodě [20] shora, a sice, že městský soud neučinil správný závěr o existenci či neexistenci dobré víry na straně přihlašovatele napadené ochranné známky. Podle § 12 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. není vlastník starší ochranné známky nebo uživatel staršího označení uvedeného v § 7 odst. 1 písm. g) oprávněn požadovat prohlášení pozdější shodné či podobné ochranné známky za neplatnou, popřípadě bránit jejímu dalšímu užívání, jestliže strpěl její užívání po dobu 5 let ode dne, kdy se o tomto užívání dozvěděl, *ledaže by přihláška pozdější ochranné známky nebyla podána v dobré víře*. Závěr o existenci či neexistenci dobré víry v době podání přihlášky je tedy určující pro zodpovězení otázky, zda je stěžovatel vůbec oprávněn domáhat se prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky.

[32] Předpokladem aplikace ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. je však skutečnost, že v případě pozdější ochranné známky, jejíž prohlášení za neplatnou není vlastník starší ochranné známky oprávněn požadovat, se jedná o známku shodnou či podobnou starší ochranné známce. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud v první řadě zaměřil na přezkoumání způsobu, jakým městský soud posoudil právě shodnost či podobnost obou ochranných známek [VI. b)]. Až poté přistoupí k posouzení způsobu, jakým se městský soud vypořádal s otázkou existence dobré víry na straně přihlašovatele [VI. c)].

VI. b)

Shodnost a podobnost ochranných známek; formální a věcné posouzení

[33] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou tvrzené nepřezkoumatelnosti způsobené nedostatkem důvodů rozhodnutí městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a to právě ve vztahu k otázce shodnosti a podobnosti obou ochranných známek. Stěžovatel nesouhlasí s postupem městského soudu, který se s některými žalobními body vypořádal cestou odkazu na rozhodnutí žalovaného. Tvrdil, že se tak městský soud k některým otázkám vůbec nevyjádřil a napadený rozsudek tak není řádně odůvodněn. Ohledně namítaného postupu městského soudu však Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 ze dne 27. 7. 2007, publikovaném pod č. 1350/2007 Sb. NSS., dospěl k závěru, že *„takový krok sám o sobě (...) nelze zapovídat, neboť je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž*.

Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soublasnou poznámkou“. Nároky, které citovaný závěr Nejvyššího správního soudu klade na rozhodnutí žalovaného, jsou podle názoru tohoto soudu v tomto konkrétním případě splněny. Rovněž zde platí, že se z velké části shodují stěžovatelovy žalobní body s jeho odvolacími námitkami. Nejvyšší správní soud má za to, že uvedený postup městského soudu tak není důvodem, pro který by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro jeho nedostatečné odůvodnění ve smyslu uvedeného ustanovení, a tato část odůvodnění tedy obstojí.

[34] Pokud stěžovatel namítá, že posouzení otázky shodnosti a podobnosti dotčených ochranných známek není správné po stránce právní, neboť městský soud namísto posouzení shodnosti prvků „Mladá fronta“ obsažených v obou ochranných známkách toliko poukázal na existenci rozlišujícího prvku „DNES“ tvořícího součást napadené ochranné známky a na tomto základě dospěl k závěru, že se nejedná o shodné ochranné známky, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že postup městského soudu je zcela v souladu s judikaturou Soudního dvora ES, který ve svém rozsudku ze dne 11. 11. 1997, *Sabel* (C - 251/95, Recueil, s. I - 6191, bod 23) dospěl k závěru, že *„Komplexní posouzení vizuální, fonetické či významové podobnosti dotčených ochranných známek musí být založeno na celkovém dojmu, který ochranné známky vytváří, s ohledem na jejich rozlišovací či dominantní prvky (...). Průměrný spotřebitel běžně vnímá ochrannou známku jako celek a nepřistupuje k analýze jejich jednotlivých detailů.“*

[35] Dále se podle stěžovatele městský soud nezabýval otázkou, zda lze za shodný prvek považovat i takový prvek, který je foneticky, případně sémanticky zcela shodný, avšak je vizuálně odlišně proveden. S tímto tvrzením Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Městský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se závěry žalovaného a výslovně uvedl, že prvky „Mladá fronta“ obsažené v obou ochranných známkách jsou prvky pouze podobnými, resp. že *„napadená ochranná známka (...) není shodná s namítanou ochrannou známkou žalobce vzhledem k absenci totožných prvků z vizuálního hlediska“*. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že v souladu s doktrinárním výkladem shodnosti ochranných známek (např. *Telec, Ivo. Právo duševního vlastnictví. Elportál, Brno: Masarykova univerzita. ISSN 1802 - 128X. 2008*) je pro závěr o jejich shodnosti nezbytná naprostá shoda slovní, obrazová, významová, výslovnostní, ledaže by jednotlivé ochranné známky rozlišovala pouze odlišná velikost prvků, typy a velikost písma, či zbarvení původně černobílé ochranné známky. Napadený rozsudek je tedy zcela v souladu s těmito závěry, uvádí-li v něm městský soud, že nelze hovořit o shodnosti posuzovaných známek, nýbrž pouze o jejich podobnosti. *„Podobnost kombinované známky je dána podobností slovního prvku ochranných známek, podobností jejich obrazových prvků či podobností kombinace jejich slovních a obrazových prvků“* (srov. tamtéž). V daném případě je to právě podobnost slovních prvků, která zakládá podobnost obou dotčených ochranných známek.

[36] Je-li napadená ochranná známka podobná ochranné známce „Mladá fronta DNES“, je naplněn předpoklad pro aplikaci ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., které stanoví, že *„vlastník starší ochranné známky nebo uživatel staršího označení uvedeného v § 7 odst. 1 písm. g) není oprávněn požadovat prohlášení pozdější **shodné či podobné ochranné známky za neplatnou (§32), popřípadě bránit jejímu dalšímu užívání, jestliže strpěl její užívání po dobu 5 let ode dne, kdy se o tomto užívání dozvěděl, ledaže by přihláška pozdější ochranné známky nebyla podána v dobré víře.“***

[37] Odkazuje-li stěžovatel v této souvislosti na rozsudek Soudního dvora ES ze dne 22. 6. 1999, *Lloyd Schuhfabrik Meyer* (C - 342/97, Recueil, s. I - 3819, bod 28), podle něhož *„již samotná zvuková podobnost známek může vyvolat pravděpodobnost záměny ve smyslu článku 5 odst. 1 písm. b) směrnice“* (směrnice Rady 89/104/EHS), nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že se tím stěžovatel dopouští téhož postupu, který vytýká Městskému soudu v Praze, a sice, že zaměňuje posouzení shodnosti a podobnosti ochranných známek a posouzení pravděpodobnosti záměny na straně spotřebitele. Posuzování existence pravděpodobnosti

záměny na straně veřejnosti spočívá ve zhodnocení shodnosti či podobnosti samotných ochranných známek a současně shodnosti a podobnosti výrobků či služeb, pro které jsou tyto známky zapsány. Posouzení shodnosti a podobnosti ochranných známek je tedy pouze jedním ze dvou předpokladů pro usouzení, zda pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti existuje. Mezi tyto pojmy tedy nelze dát rovnítko.

[38] Poté, co Nejvyšší správní soud posoudil způsob, jakým se městský soud vypořádal s otázkou (ne)shodnosti a podobnosti posuzovaných ochranných známek, přistoupil k přezkumu způsobu, jakým městský soud posoudil otázku dobré či zlé víry na straně přihlašovatele napadené ochranné známky.

VI. c)

Dobrá víra; formální a věcné posouzení

[39] V souvislosti s otázkou existence dobré či zlé víry na straně přihlašovatele napadené ochranné známky při podání přihlášky namítá stěžovatel, že napadené rozhodnutí je zcela nedostatečné a nesrozumitelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovatel především uvádí, že mu není zřejmé, co měl městský soud na mysli, pokud konstatoval, že „*jednání právních předchůdců stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení vykazovalo totožné znaky*“.

[40] Ze spisového materiálu vyplynulo, že mezi stěžovatelem a právním předchůdcem osoby zúčastněné na řízení byly v roce 1990 uzavřeny dvě hospodářské smlouvy. Ve smlouvách ze dne 31. 8. 1990 a 19. 12. 1990 se stěžovatel zavázal vytvořit podmínky pro vydávání deníku s názvem „Mladá fronta DNES“ v rozsahu v těchto smlouvách sjednaném. Obě smlouvy byly následně výslovně nahrazeny dvěma samostatnými smlouvami ze dne 30. 12. 1991, které předmět původních hospodářských smluv rozšiřují.

[41] Všechna uvedená ujednání svědčí o tom, že předchůdce stěžovatele si byl již od uzavření první z citovaných smluv, tj. od 31. 8. 1990, vědom skutečnosti, že předchůdce osoby zúčastněné na řízení vydával deník s názvem „Mladá fronta DNES“. V předmětných smlouvách se dokonce zavázal poskytovat mu za tímto účelem služby v těchto smlouvách sjednané, které měly vydávání tohoto deníku umožnit, resp. usnadnit. Dále se ve spise nachází dopis ze dne 31. 10. 1991, v němž jeho pisatelka, PhDr. M. K., jménem předchůdce stěžovatele výslovně potvrzuje, že „*Užívání titulu Mladá fronta Dnes a vydávání deníku s tímto titulem není předmětem sporu mezi nakladatelstvím a vydavatelstvím Mladá fronta a MaF, a. s. (...) Nakladatelství a vydavatelství Mladá fronta nemá námitky proti registraci vydavatelského oprávnění Mladé fronty DNES a. s. MaF.*“

[42] Význam slovního spojení „chování vykazující totožné znaky“ lze podle názoru Nejvyššího správního soudu dovodit na základě výše uvedených skutečností vyplývajících ze spisu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 - 72, platí, že „*rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu*“. Pod uvedeným slovním spojením rozumí Nejvyšší správní soud souladné, event. koordinované, chování účastníků řízení směřující buď ke společnému cíli obou těchto účastníků, či pouze k cíli jednoho z nich, za tiché podpory či strpění toho druhého. V tomto konkrétním případě má zdejší soud za to, že takovým cílem bylo právě vydávání deníku „Mladá fronta DNES“, užívání tohoto titulu a případně přihlášení tohoto označení do rejstříku ochranných známek. Na základě toho tedy není námitka stěžovatele o nepřezkoumatelnosti této části odůvodnění pro nesrozumitelnost důvodná.

[43] Dále stěžovatel namítá, že městský soud nepřihlédl k důkazům, které stěžovatel navrhoval, a to zejména k důkazu hospodářskou smlouvou ze dne 30. 12. 1991, a že tak řízení před městským soudem vykazuje vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a je též nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to bez ohledu na to, že je též nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. s) s. ř. s. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 55/01 (č. 36/25/2002 Sb. ÚS, sv. 25), „v zásadě nelze spatřovat porušení čl. 36 Listiny v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníků, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv (§ 120 odst. 1 a 2 o. s. ř.)“. Uvedený nálezh lze vztáhnout i na § 52 odst. 1 a § 77 s. ř. s. (Součková a kol. *Soudní řád správní s judikaturou a souvisejícími předpisy*. Praha: C. H. Beck, 2005, s. 296). Rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 104 (dostupné na www.nssoud.cz) vyplývá, že „soudní řád správní umožňuje soudu zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Soud, který zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem, může reagovat na zjištěné skutkové či (procesně) právní deficity tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nabrzení či doplnění, nebo tak učiní sám. Možnost soudu doplnit dokazování však nelze bez dalšího zaměnit za povinnost.“ Správní orgán provedl důkaz jak hospodářskými smlouvami ze dne 30. 12. 1991, tak smlouvou uzavřenou dne 31. 8. 1990. Konstatoval-li městský soud ve svém rozsudku, že „žalovaný při rozhodování o podaném rozkladu vzal při úvaze o naplnění podmínek jednání v nedobré víře v potaz nejen faktickou povědomost o starší ochranné známce, ale i všechny další relevantní skutečnosti, (...) přičemž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí učinil na základě shromážděného spisového materiálu odpovídající právní závěry“, má Nejvyšší správní soud za to, že městský soud neshledal nezbytným opakování důkazu provedeného správním orgánem a ztotožnil se závěry, ke kterým žalovaný na základě posouzení tohoto důkazu dospěl.

[44] V neposlední řadě tvrdí stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost odůvodnění vztahujícího se k návrhu stěžovatele předložit předběžnou otázku Soudnímu dvoru ES. Stěžovatel především považuje za nesprávný závěr městského soudu, že nutnou podmínkou pro předložení předběžné otázky je, že soud považuje takový postup za nutný. S tímto tvrzením stěžovatele se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Sám stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že „předložení předběžné otázky je v případech uvedených v čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství (dále jen „Smlouva ES“) povinností národního soudu, jedná-li se o takový soud členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva“. Toto tvrzení však není zcela přesné. Rozdílné situace nastávají v případech, kdy má národní soud pochybnosti o platnosti komunitárního aktu či se zamýšlí odchytil od ustálené judikatury Soudního dvora na straně jedné a kdy má pochybnosti o výkladu komunitárního práva na straně druhé. V prvních případech mají povinnost zahájit řízení o předběžné otázce všechny soudy členského státu. Ve druhém případě tato povinnost plyne pouze soudům posledního stupně, kterým je v soudním řízení správním pouze Nejvyšší správní soud. „Rozdíl, který článek 234 Smlouvy ES, tedy jeho druhý a třetí pododstavec, činí mezi ‚soudem členského státu‘ a ‚soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva‘, nabývá významu především pro právní otázky, které se týkají výkladu komunitárního práva a ke kterým neexistuje ustálená judikatura Soudního dvora. (...) V těchto otázkách má soud, který není soudem posledního stupně, širší úvahu, zda předběžnou otázku položí či nikoliv.“ (blíže srov. Bobek M. a kol. *Předběžná otázka v komunitárním právu*. Linde Praha, 2005, s. 219). Smlouva ES tedy zakládá možnost uvážení tohoto soudu o nezbytnosti zodpovězení otázky týkající se výkladu komunitárního práva. Uvedl-li městský soud ve svém rozsudku, že pro rozhodnutí o podané žalobě není třeba Soudnímu dvoru ES položit předběžnou otázku, nelze přisvědčit námitce žalobce, že z napadeného rozsudku nelze seznat, proč městský soud předběžnou otázku Soudnímu dvoru ES nepředložil.

[45] Poté, co zdejší soud tedy dospěl k závěru, že způsob, jakým se městský soud vypořádal s existencí dobré či zlé víry na straně přihlašovatele napadené ochranné známky ob stojí po formální stránce, přistupuje k posouzení jeho zákonnosti. Dobrou vírou je podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1999, sp. zn. 21 Cdo 1465/98, Soudní judikatura č. 56/1999, str. 211, „ (...) *vnitřní přesvědčení subjektu, které samo o sobě nemůže být předmětem dokazování. Předmětem dokazování mohou být skutečnosti vnějšího světa, jejichž prostřednictvím se vnitřní přesvědčení projevuje navenek, tedy okolnosti, z nichž lze dovést přesvědčení nabyvatele o dobré víře.*“ S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje. Právě dotčené hospodářské smlouvy a např. dopis PhDr. M. K. jsou podle zdejšího soudu takovými písemnostmi, které lze považovat za „*okolnosti, z nichž lze dovést přesvědčení přihlašovatele napadené ochranné známky o jeho dobré víře*“. Přestože lze dát žalobci za pravdu v tom smyslu, že právní zhodnocení existence dobré víry je v podání městského soudu vyjádřeno poněkud zjednodušeně, má Nejvyšší správní soud za to, že dovedl-li městský soud, že jednání právních předchůdců jak žalobce, tak i osoby zúčastněné na řízení, mělo v letech 1990 - 1991 totožné znaky, z uvedených hospodářských smluv, je takový postup městského soudu zcela opodstatněný.

[46] Namítá-li stěžovatel, že závěry městského soudu jsou v rozporu se závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, a sice, že dobrou víru přihlašovatele je třeba posuzovat k okamžiku podání přihlášky ochranné známky, nelze s ním souhlasit. Hospodářské smlouvy ze dne 31. prosince 1991, ze kterých soud primárně vycházel, jsou sice datovány až poté, co byla přihláška napadené ochranné známky podána, avšak každá z nich výslovně nahrazuje jinou hospodářskou smlouvu z roku 1990, jejíž předmět ujednání ve své podstatě rozšiřuje. Tyto dřívější smlouvy již samy o sobě mohou být vzaty v potaz při posuzování stavu mysli přihlašovatele napadené ochranné známky v den podání přihlášky vzhledem k tomu, že se jedná o skutečnosti, které nastaly dříve, než k podání přihlášky došlo. Sám stěžovatel uvádí, že „*pokud zákon hovoří o „přihlášce podané v dobré (zlé) víře“ je zřejmé, že zákon poukazuje na určitý subjektivní stav mysli přihlašovatele v okamžiku, kdy přihlášku podává; tento stav myslí jsou způsobilé ovlivňovat pouze skutečnosti, které nastaly do dne, příp. nejpozději v den podání přihlášky, nikoliv skutečnosti pozdější*“. Nejvyšší správní soud má za to, že se na základě těchto smluv vytvořilo mezi předchůdcem stěžovatele a předchůdcem osoby zúčastněné na řízení takové uspořádání vzájemných vztahů, které bylo předpokladem pro to, aby mohl být přihlašovatel napadené ochranné známky důvodně přesvědčen, že při podání přihlášky jednal v dobré víře. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na definici zlé víry obsaženou v Případové studii zlé víry Úřadu pro harmonizaci vnitřního trhu, č. j. HOM/02/08 (dále jen „Případová studie“), on-line: <http://oami.europa.eu/en/enlargement/pdf/badfaithCS3101.pdf>). Dokument uvádí, že za zlou víru lze považovat „*nečestnost, která není v souladu se standardy poctivého obchodního styku dodržovaného rozumnými a zkušenými subjekty v dotčené oblasti*“. Přitom Nejvyšší správní soud má za to, že postup přihlašovatele napadené ochranné známky byl logickým vyústěním hospodářskými smlouvami nastolené situace nikoli „nečestností“ ve smyslu uvedené definice. Na tom nic nemění ani skutečnost, kterou stěžovatel tvrdí, a sice, že se v těchto smlouvách stěžovatel zavázal k poskytování výlučně pomocných služeb k vydávání deníku „Mladá fronta DNES“.

[47] Opodstatněná není ani námitka stěžovatele, že přihlašovatel napadené ochranné známky nemohl být v době podání přihlášky v dobré víře z důvodu, že právní předchůdci stěžovatele užívali označení „Mladá fronta“ jako názvu deníku a jako označení svého podniku po dobu více než 45 let. Citovaná Případová studie uvádí, že „*není jisté zda pouhá vědomost přihlašovatele ochranné známky o tom, že jiný subjekt používá určité zapsané označení je sama o sobě postačující pro učinění závěru o existenci zlé víry (...) at' je odpověď na tuto otázku jakákoli, stále mohou existovat okolnosti, které jednání přihlašovatele ochranné známky ospravedlňují a v takovém případě musí být závěr o zlé víře vyvrácen*“. Těmito okolnostmi jsou podle Nejvyššího správního soudu právě uspořádání vzájemných vztahů vyplývající z již několikrát zmiňovaných hospodářských smluv z roku 1990 -

1991. Závěr o zlé víře přihlašovatele napadené ochranné známky v době podání přihlášky tedy není na místě a Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s právním názorem městského soudu.

[48] Dále Nejvyšší správní soud podotýká, že se stěžovateli dobrou víru přihlašovatele napadené ochranné známky před městským soudem nepodařilo vyvrátit, přičemž podle § 34 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. je na namítateli, aby prokázal zlou víru přihlašovatele pozdější ochranné známky. Shodně s tím judikoval Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 30. 8. 2007, č. j. 10 Ca 225/2006 - 155: „(...) *Obecně však evropské právní vědomí konstantně vychází z presumpce slušného (pochvěbo) právního jednání, tedy jednání v dobré víře. Jednání někoho v nedobré (zlé) víře (...) proto musí věrohodně prokázat ten, kdo ve vztahu k druhému takovou skutečnost namítá. Důkazní břemeno v oblasti známkoprávní ochrany tudíž leží na tom, kdo žádá prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu nedobré víry přihlašovatele, nikoli na přihlašovatele takové známky.*“

[49] Nejvyšší správní soud má tedy za to, že žalovaný i městský soud dospěli k odpovídajícím právním závěrům při posuzování otázky existence dobré, resp. zlé, víry na straně přihlašovatele napadené ochranné známky.

VI. d)

Namítané vady řízení

[50] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda řízení před městským soudem nebylo stíženo vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a zda je tedy zachováno právo účastníků řízení na spravedlivý proces. V této souvislosti stěžovatel namítal, že městský soud neprovedl jím navržený důkaz signální zprávou z výzkumu „*Znalost deníku Mladá fronta a Mf dnes a časopisu Mladá fronta PLUS*“ (příloha č. 13 žaloby), který stěžovatel navrhoval již v řízení před žalovaným správním orgánem. Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí provedl zákonu odpovídající a logickou úvahu týkající se otázky zaměnitelnosti posuzovaných ochranných známek. Žalovaný přitom při této úvaze vycházel mimo jiné právě z posouzení tohoto důkazního prostředku. Městský soud tedy neshledal nezbytným opakování důkazu provedeného správním orgánem a ztotožnil se se závěry, ke kterým žalovaný na základě posouzení tohoto důkazu dospěl. Takový postup tedy podle Nejvyššího správního soudu nezakládá vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ani nepřezkoumatelnost pro nedostatek odůvodnění ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť městský soud vyjádřil, byť ne zcela explicitně, které úvahy jej vedly k závěru, že vypořádání se s navrhovaným důkazem není pro posouzení věci městským soudem nezbytné.

[51] Dále stěžovatel namítal, že řízení před městským soudem je stíženo vadami řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu, že městský soud nepředložil Soudnímu dvoru ES předběžnou otázku týkající se výkladu pojmu „dobrá víra“ jak je použit ve směrnici 89/104/EHS. Nejvyšší správní soud již výše v tomto rozsudku dospěl k závěru, že z napadeného rozsudku lze seznat úvahy, které městský soud vedly k nepředložení předběžné otázky, a to při posuzování námitky o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost jeho odůvodnění. Jak již bylo uvedeno, Smlouva ES v tomto případě zakládá možnost uvážení městského soudu o nezbytnosti zodpovězení otázky týkající se výkladu komunitárního práva, přičemž městský soud uvážil, že takový postup nezbytný není. S tím se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neshledává tuto námitku důvodnou a odkazuje na svou argumentaci výše (body 39 - 49 rozsudku).

VI. e)

[52] S ohledem na skutečnost, že přihlašovatel napadené ochranné známky byl v dobré víře, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zabývat se dalšími námitkami stěžovatele, směřujícími k problematice zaměnitelnosti, charakteru známky a neplatnosti podle § 7 odst. 1 písm. b), c) a d) zákona č. 441/2003 Sb. je bezpředmětné a nadbytečné. Podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel není oprávněn požadovat prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, popřípadě bránit jejímu dalšímu užívání vzhledem k tomu, že svá práva dostatečně nechránil a strpěl užívání této známky po dobu delší pěti let od okamžiku, kdy se o užívání pozdější ochranné známky dozvěděl. Ostatní námitky, které směřují k prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky, nejsou opodstatněné a zabývat se jimi by bylo ve světle předchozí argumentace zcela nadbytečné. Nejvyšší správní soud má za to, že za takové situace není přezkum způsobu, jakým se městský soud s těmito námitkami vypořádal, zdejší soudem účelný a v souladu s principem efektivity a hospodárnosti řízení od něj upustil.

VII.

[53] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[54] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). V případě žalovaného, který byl procesně úspěšným účastníkem, nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly a Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu